

DÍTĚ HVĚZD

KATRINE ENGBERG

motto thriller

Dítě hvězd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katrine Engberg

Dítě hvězd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

motto

KATRINE ENGBERG

DÍTĚ HVĚZD

Praha 2017

Přeložila Magdalena Jírková

This translation has been published with the financial support
of The Danish Arts Foundation.

DANISH ARTS FOUNDATION

Copyright © Katrine Engberg 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Magdalena Jírková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-267-0941-1

ISBN e-knihy 978-80-267-0982-4 (1. zveřejnění, 2017)

Timmovi. Oded' už navždy.

STŘEDA 8. SRPNA

KAPITOLA 1

V ranním světle vířil prach z těžkých závěsů. Gregers se posadil do křesla a pozoroval, jak částice prachu tančí obývacím pokojem. Poslední dobou mu trvalo zatraceně dlouho, než se probudil, takže už se téměř vůbec nevyplácelo vstávat. Položil ruce na vyleštěné loketní opěrky, zaklonil hlavu, nechal padnout čelist a zavřel oči před mihotavým světlem, dokud neuslyšel z kuchyně prskat kávovar.

Po krátkém odpočítávání se zvedl z křesla, našel pantofle a drobnými kroky se šoural směrem do kuchyně, jejíž podlaha byla pokryta linoleem. Vždy stejná trasa; podél mahagonového příborníku, kolem zeleného křesla až k tomu zatracenému držadlu na stěně, které tam loni připevnil pečovatel ze sociálního úřadu. „Zvládnu to i bez něj, děkuji,“ namítal, ale nebylo to nic platné.

Z násypky vyndal použitý kávový filtr a vyhodil ho do odpadkového koše pod dřezem. Zase byl plný. Gregers uvolnil pytel z plastového držáku a vydal se ke kuchyňským dveřím. Cestou se opíral o stůl. Alespoň ještě pořád dokáže vynést své vlastní odpadky. Zadíval se na sbírku lahví na podestě u sousedky naproti. Zpropadená alkoholička. Díkybohu už to bylo hezky dlouho, co naposledy pořádala jeden ze svých bujarých večírků, které se vždy protáhly až do druhého dne. Co je to sakra za lidi, kteří propijí celou noc? A ve všední den!

Schody mu ubíhaly pod nohama. Pevně se držel zábradlí. Bylo by samozřejmě rozumnější přestěhovat se do něčeho modernějšího, do chráněného bydlení pro seniory, ale Gregers bydlel celý svůj život

v kodaňské části K a raději riskoval na křivolakých schodech, než aby shnil v domově důchodců ve čtvrti Nordvest. Dole v prvním patře pytel odložil a opřel se o dveřní zárubeň spodního bytu. Dvě mladé studentky, které se dělily o první patro, byly pro Gregerse zdrojem neustálého podráždění, ale zároveň i tajné, potlačované touhy. Jejich běhání po schodech, jejich voňavé vlasy a bezstarostný smích v něm vyvolávaly vzpomínky na letní noci u kanálu a zamilované polibky. Na všechno, co kdysi bývalo, a všechno, co se nestalo, protože člověk vyčkával do druhého dne a příliš pozdě zjistil, že mu život protéká mezi prsty.

Když si trochu odpočinul, vzhlédl a viděl, že dveře k dívkám jsou pootevřené. Ze škvíry proudilo ostré světlo. Dívky byly mladé a lehkovážné, ale snad ne natolik hloupé, aby spaly s otevřenými zadními dveřmi! Bylo půl sedmé ráno, mohly se pochopitelně právě vrátit z města, ale přece jen... Proč svítily?

„Haló...? Je tam někdo?“

Špičkou pantofle opatrně strčil do dveří, které se bez problémů otevřely. Gregers mimoděk mírně ustoupil. Nerad by byl obviněn, že je starý šmírující prasák. Možná by měl raději dveře zavřít a odnést odpadky, než káva nahoře na plotýnce zhořkne.

Greger se pevně chytil zárubně a naklonil se ke dveřím, aby dosáhl na kliku, ale podcenil vzdálenost. V hrůzném momentu trvajícím věčnost, jako doba od chvíle, kdy člověka nakopne kůň, do okamžiku, než dopadne na zem, si uvědomil, že není dost silný na to, aby udržel váhu vlastního těla. Na hladké dřevěné podlaze mu podklouzly pantofle a ztratil balanc. Gregers bojoval všemi silami, které už neměl, ale bezmocně vpadl dívkám do bytu a tvrdě dopadl na podlahu. Při dopadu se neozvala rána, ale tlumený žalostný zvuk ochablého stařeckého těla v sametovém županu.

Greger se pokoušel zhluboka nadechnout. Měl zlomenou kyčel? Co tomu řeknou lidé? Poprvé za mnoho let mu bylo do breku. Pevně zavřel oči a čekal, až ho někdo najde.

Na zadním schodišti, kudy se vcházelo z kuchyně, se rozhostilo ticho. Poslouchal, jestli uslyší křik a spěchající kroky, ale nic se nedělo. Když uběhlo pár minut, otevřel oči a snažil se zorientovat. Ze stropu visela holá žárovka o síle šedesáti wattů a oslňovala ho, ale rozpoznal bílé stěny dekorované abstraktními vzory, polici s hrnci a kořením a hromadu bot a kozaček u zdi. Na některých z nich zřejmě ležel. Opatrně zakroutil hlavou ze strany na stranu, aby zjistil, jestli má něco zlomeného. Ne, v oblasti hlavy bylo všechno v pořádku. Alespoň že tak.

Sevřel ruce do pěstí. Ano, také reagovaly. Zatracené boty! Pokoušel se je zpoza sebe vytáhnout, aby získal kontakt s podlahou, ale prostě se nechtěly hnout. Zadíval se podél těla a zaměřil pohled na neposlušnou obuv. Neklidný pocit v žaludku náhle narostl do obrovského dusivého knedlíku, který zachvátil celé tělo. Z boty napůl skryté pod jeho starým rozbolavělým tělem trčela nahá noha zakončená zkrouceným tělem. Připomínala nohu aranžérské figuríny, ale Gregers nahmatl jemnou kůži a hned věděl, o co jde. Zvedl ruku a uviděl krev; na kůži, na podlaze, na stěnách. Všude byla krev.

Srdce mu poletovalo jako andulka, která se snaží uniknout ze své klece. Byl ochromený a jeho nemohoucí tělo zachvátila panika. Teď umřu, pomyslel si. Chtěl vykřiknout, ale hlas, jímž by mohl zavolat o pomoc, už ztratil před mnoha roky. Pak se objevily slzy.

Esther se natáhla po budíku a snažila se zastavit burácení, které hrozilo, že jí rozdrtí hlavu. Přechod ze snu do reality byl náročný a zmatený. Nechápala, že jde o zvonek u dveří, dokud se nerozezněl potřetí. Naléhavě. Její dva mopsíci, Epistème a Dóxa, hystericky štěkali, odhodlaní bránit své teritorium. Usnula na posteli na přehozu a na obličeji měla tak hluboké otlačení od polštáře, že je dokázala nahmatat i prsty. Hergot. Když před necelým rokem odešla do

důchodu, dovolila, aby její vnitřní sova převzala vládu nad tělem, a málokdy vstávala před desátou. Matčiny starožitné mosazné hodiny s párečkem pasáčků ukazovaly půl deváté a pět minut. Neznala nikoho, koho by napadlo přijít v takovou hodinu. Jestli to byl ten prokletý pošťák, hodí po něm něco těžkého. Například pasáčky.

Omotala si kolem těla fialový hedvábný postelový přehoz a klopýtala k hlavním dveřím. V hlavě jí bušilo. Vypila včera celou krabici červeného vína? Rozhodně ho měla víc než dvě skleničky, které sama sobě povolila, když psala. Tělo ji bolelo a vyžadovalo ranní rutinu: protažení, cvičení dechu a ovesnou kaši s rozinkami. Možná by si dnes dala i jednu šumivou tabletu Treo. Esther potřásla hlavou, aby jí začal fungovat mozek, a podívala se dveřním kukátkem.

Na podestě stáli muž a žena, které Esther nepoznávala. Ale neměla nasazené brýle, a navíc si obtížně pamatovala stovky žáků, jež za ta léta prošly jejími učebnami v ulici Njalsgade. Kromě toho si byla poměrně jistá, že ty dvě osoby nejsou bývalými studenty literární vědy. Oba dva vypadali svým způsobem velmi schopně, a tak působí jen hodně málo akademiků. Žena byla vysoká, se širokými rameny, oděná v poněkud malém sáčku z umělého vlákna, s úzkými rty nalíčenými narůžovo. Světlé vlasy měla sepnuté do culíku a její kůže vypadala, že mnoho let trpí intenzivním používáním solária. Muž byl štíhlý, s nápadně žlutými vlasy a možná by byl přitažlivý, kdyby nebyl tak bledý a odměřený. Mormoni? Svědci Jehovovi?

Otevřela dveře. Epistémé a Dóxa za ní štěkali a připravovali se k souboji.

„Doufám, že k tomu, abyste mě budili, máte ten nejlepší důvod na světě!“

Jestliže byli překvapeni jejím oblečením, nedali to na sobě ani trochu znát. Muž se na ni vážně podíval smutným očima.

„Esther de Laurenti? Jsme z kodaňské policie. Jmenuji se Jeppe Kørner a tohle je moje kolegyně, policejní asistentka Anette Wernerová. Obávám se, že pro vás máme špatnou zprávu.“

Špatná zpráva. Esther se stáhl žaludek. Ustoupila zpět do obývacího pokoje, aby policisté mohli vejít. Psi okamžitě vycítili změnu nálady a běželi za ní se zklamaným ňafáním.

„Pojďte dál,“ řekla chraplavým hlasem a posadila se na sedačku.

„Děkuji,“ odpověděl muž. Přece se nemohl jmenovat *Kurník*? Nedůvěřivým obloukem obešel malé mopsíky a sedl si na samý okraj křesla. Policistka zůstala stát v předsíni a zvědavě nakukovala do obývacího pokoje.

„Před hodinou našel majitel kavárny z přízemí vašeho souseda zezdola, Gregerse Hermansena. Pan Hermansen dostal infarkt. Byl převezen do nemocnice a právě je v péči lékařů. Měl štěstí, byl nalezen rychle, a pokud víme, jeho stav je stabilizovaný. Upadl dole v bytě v prvním patře.“

Esther zvedla konvici se včerejší kávou a zase ji postavila, aniž by si nalila.

„To muselo přijít. Gregers na tom byl špatně už dlouho. Co dělal dole v prvním patře?“

„Víte, vlastně jsme doufali, že to nám pomůžete objasnit vy.“ Policista složil ruce do klína a klidně se na ni podíval.

Esther si z těla odmotala objemný přehoz a odložila ho na sedačku Chesterfield, kde už byla hromada papírů, použitých papírových kapesníků a pohozených dlouhých svetrů. Takoví mladí lidé určitě přežijí pohled na starou ženu v noční košili.

„Řekněte mi, co tady ve skutečnosti pohledáváte? Odkdy se na místo dostaví policie, když starší muž dostane infarkt?“

Policisté si vyměnili pohled, který bylo těžké rozluštit. Oni dva pravděpodobně věděli, co ten pohled znamená, protože žena pokývala ze svého místa v předsíni a trochu se stáhla. *Kurník* opatrně odsunul sloupec knih stranou a posunul se o něco víc do křesla.

„Slyšela jste večer nebo v noci něco neobvyklého, paní Laurenti?“

Esther nejdříve projevila nelibost nad tím, že je nazývána *paní*, a potom prohlásila, že neslyšela nic jiného než meditační nahráv-

ku se zpěvem velryb, což byla její aktuální uspávací medicína, když červené víno nezabralo.

„V kolik hodin jste si šla včera večer lehnout?“

Nepřestával.

„Probíhala v posledních pár dnech v domě nějaká nezvyklá aktivita? Cokoli, co vás napadne.“ Policistův pohled byl klidný a přímý.

Zkřížila paže.

„Vyženete mě z postele dřív, než kohout zakokrhá! Sedím tady v noční košili, a ještě jsem ani neměla ranní kafe. Takže chci vědět, o co jde, než vůbec na něco odpovím!“ Esther sevřela rty.

„Brzy ráno Gregers Hermansen našel v kuchyni bytu v prvním patře tělo mladé ženy.“ Policista mluvil pomalu a nespouštěl z ní zrak. „Pořád provádíme identifikaci oběti a zjišťujeme příčinu smrti, ale víme, že se jedná o zločin. Pan Hermansen utrpěl ošklivý šok a zatím s námi nedokáže komunikovat. Potřebujeme, abyste nám řekla všechno, co víte o obyvatelích domu, a co se tady v posledních dnech dělo.“

Esther cítila, jak se jí od nohou zmocňuje šok. Postupoval od kotníků, po stehnech, pánvi až k hrudníku, takže si najednou nebyla jistá, jestli bude schopná se nadechnout. Kůže pod vlasy se jí kroutila, a její krátké, henou obarvené vlasy se v dlouhotrvajícím třesu ježily na zátylku. „Kdo je to? Je to jedna z dívek? To nemůže být pravda. V mém domě přece nikdo neumírá.“

Sama slyšela, jak to zní: dětinsky a hloupě. Cítila, jak se s ní začíná točit podlaha a pevně se přidržela opěrky, aby neupadla.

Policista se natáhl a podržel ji za paži.

„Teď by se káva možná hodila, nemyslíte, paní Laurenti?“

Vosa konečně odletěla od zbytků marmelády na malém talířku a usadila se na sloupci knih. Jedna přesně mířená rána držákem na izolepu a rozmáznuté hmyzí tělo je posláno otevřeným oknem na svůj poslední let. Nadechne se a musí si prsty zacpat nosní dírky, aby potlačila lechtavý pocit. Je to dobrý pocit, melancholický a šťastný, a ona se ho snaží podržet co nejdéle. Vlasy jsou pořád vlhké po ranní očištění ve sprše zanesené vodním kamenem. Musí s tím brzy něco udělat, například odstranění vodního kamene je možností. Pokoj se plní slunečním svitem a ranními zvuky města. Troubení automobilů, kurýři na kolech, kteří se hádají s časnými natěšenými turisty, a vůně čerstvě omytého asfaltu.

Den začal opečeným toustem a hrnkem silného Nescafé, ze kterého se pořád kouří vedle iPhoneu na malém, kulatém stolku v kuchyni. Žádné hovory, žádné zprávy. Znovu to zkontroluje. Z domova se odstěhovala teprve nedávno, takže ji stále baví každodenní úkoly jako je nákup potravin a praní prádla. Zatím si v tom ještě neudělala žádný pravidelný rytmus, prostě si jen užívá dospělého pocitu, že může sama rozhodovat kdy a jak.

Na prázdnou ledničku si nezvykne. Deprimuje ji, že lednici nezvládá naplnit bresaolou a bio zeleninou. Ale když jde do supermarketu, pokaždé se domů vrátí s houbičkou na nádobí a ovesnými vločkami. Ani své bydlení zatím pořádně nezaplnila. Čas od času natrefí na něco slibného. Když jde do prádelny a mezi ostatními mladými suší prádlo v sušičce, usmívá se přes dávkovač mýdla a ohleduplně se posune, aby u stolu na skládání prádla vzniklo místo ještě pro někoho – tehdy se necítí osamělá. Avšak potěšení je krátkodobé. Když vynese tašku z Ikey s prohrátým prádlem po zadních kuchyňských schodech nahoru a ocitne se sama v bytě, ten příjemný pocit se rychle vypaří.

KAPITOLA 2

Jepppe Kørner se podíval dolů na nekvalitní područku, jež mu zmizela pod konečky prstů. Esther de Laurenti si oblékla župan a uvařila kávu a teď seděli na čalouněné pohovce a čekali, až se vzpamatuje. Obývací pokoj byl plný barev, tretim a chaosu a Jepppe se v tom ženském nepořádku necítil dobře. Stěny byly od podlahy až po strop zakryté policemi s knihami všeho druhu. Vybledlé kožené hřbety, paperbacky a barvami zářící velké knihy o jídle a květinách. Dřevěné figurky a zaprášené cetky z celého světa zaplňovaly na policích a stěnách veškeré místo a na každé volné vodorovné ploše ležely stohy hustě popsaných papírů s červenými čarami.

Dole na ulici se před okrově natřenou fasádou scházely první zpravodajské štáby. Novináři už nemohli odposlouchávat policejní rádio, ale místo toho si dávali pozor na vytrvalé sirény a aktualizace na sociálních sítích. Nikdy to netrvalo dlouho, než někdo tweetem, textem nebo tagem oznámil přítomnost policie a novináři dorazili na místo nejpozději pár minut po prvních vyslaných jednotkách. Nyní už po ránu čerství zpravodajové mluvili s pohledy upřenými do kamer, které přejížděly mezi jejich obličejí a skupinou bíle oblečených policejních techniků.

„Vlastním budovu a pronajímám první a druhé patro. Gregers u mě bydlel od chvíle, kdy se před dvaceti lety rozvedl. Prostor v přízemí mění nájemce po dvou letech – momentálně je tam kavárna. Vedou ji dva mladíci...“

Slova Esther de Laurenti klidně plynula, ale její těkající pohled

svědčil o člověku v šoku. Jeppeho bolela záda a zapřel se chodidly o podlahu. Bolest polevila a on se mohl soustředit na poslouchání.

„Caroline bydlí v prvním patře půldruhého roku. Kdysi jsem znávala její rodiče, ještě při studiu na Humanitní fakultě Kodaňské univerzity, než se přestěhovali na západ. Měli jsme společně takový umělecký klub. Nejdřív u ní bydlel její kluk, ale jednou v zimě se zase odstěhoval. Místo něj se na jaře přistěhovala Julie.“

Esther de Laurenti hovořila s jasnou dikcí, jež byla v rozporu s vulgárními výrazy, kterými pravidelně prokládala své uhlazené věty. Herecká dánština, ale spíše připomínala Sidse Babettovou než Ghitu Nørbyovou.

„Jsou to staré kamarádky, znají se ze školy. Příjemná děvčata jako podnájemnice,“ pokračovala Esther a konečně upřela pohled na míšeňskou vázu. „Kdo je to? Byla zavražděna?“

„Zatím nemáme konečnou identifikaci.“ Jeppe se snažil mluvit klidně. „Chápu, že je to těžké, ale na určení příčiny smrti je ještě příliš brzy.“

V zatuhlém pokoji nastalo ticho. Esther de Laurenti neměla světlou pleť nalíčenou a spousta jemných vrásek kolem očí a na krku zesilovala její udivený výraz. Anette si v předsíni dřepala na bobek a začala hladit zlatavou kůži na břiše jednoho z mopsíků. Pes spojeně vrněl.

„Stalo se v domě poslední dobou něco zvláštního? Cokoli. Noví lidé, kteří začali docházet k dívkám do bytu, neklid na ulici, hádky?“ zeptal se Jeppe.

„Představte si, doopravdy tuhle repliku slyšet!“ Esther pořád mluvila k váze. „Mám dojem, že jsem uprostřed filmu.“

Mazleného mopsíka přestalo bavit Anettino hlazení a malými krůčky došel do psího koše.

„Nekoukáme si jeden druhému do talíře,“ vysvětlila Esther konečně. „Julie a Caroline jsou mladé slečny žijící rušný život, milenci a co já vím. Často je od nich slyšet hlasitá hudba a hluk v noci, ale to

je čas od času i u mě. Chudák Gregers, že to s námi musí vydržet. Dobře, že je nahluchlý.“

Esther se ztratila ve vlastních myšlenkách. Jeppe ji nechal být a v duchu nadával na Anettino bubnování na zárubeň.

„Caroline má nového kluka, Daniela. Příjemný mladík, také se sem přistěhoval z oblasti Herningu. Ale už je to dlouho, co jsem ho viděla naposledy. Julie je zřejmě – single.“ Vyslovila ten výraz, jako by měl drsný povrch a v ústech po něm zůstávala pachůť.

Jeppe si psal do malého zápisníku a v obývacím pokoji se mezi tím rozhostilo ticho. Psí koš trochu zaskřípal a Esther si na kolenou urovnala záhyby županu. Dole na ulici se rozhoukal alarm automobilu.

Vyčkávání bylo na Anette příliš a ze svého místa u dveří vydala slyšitelný povzdech. Nebyla známá svými diplomatickými schopnostmi, a když pracovali společně, výsledky zpravidla vedl Jeppe.

Osm let partnerství překvapivě vybrousilo pár hran. Navzdory tomu spolu většinou skončili v týmu, když šéfové sestavovali vyšetřovací skupiny nevyřízených případů. Dnešek nebyl výjimkou. Když PK – policejní komisařka – dorazila brzy ráno na místo činu, okamžitě společně s ústředním vedoucím vyšetřování přivolala soudního patologa, Centrum kriminalistických techniků a policejní asistenty Kørnera a Wernerovou. Zjevně jim to společně šlo, i když oni sami přesně nevěděli, jak je to možné. Samotná konstelace jejich v dánštině stejně znějících příjmení Jeppeho neskutečně štvála, když se představoval svědkům a příbuzným.

Myslel si, že Anette je tak trochu jako buldozer, ona ho zase nazývala citlivým a uzavřeným. V dobrých dnech byli sehraní jako starý manželský pár, ve špatných dnech měl velkou chuť hodit ji do průlivu Øresund.

Dnes byl špatný den.

— — —

„Caroline byla zřejmě minulý týden ve Švédsku na kánoích,“ pokračovala Esther. „Domnívám se, že se do Kodaně ještě nevrátila. Julii jsem naposledy viděla předevcírem. Stavila se večer a půjčila si pojistku. Chovala se jako vždy, usmívala se a byla veselá. Ach ne, to snad nemůže být pravda, že vedeme tenhle rozhovor!“

Jeppe jí krátce přitakal. Šok vždy vyvolával pocit neskutečnosti.

„Nemůžu tomu uvěřit! Nemůže to být kamarádka?“ Začínala znít zoufale.

„Bohužel zatím ještě nic nevíme. Máte na dívky telefonní čísla?“

„Jsou na papírku na ledničce. Můžete si ho vzít.“

„Děkuji, paní Laurenti, to nám hodně pomůže.“ Jeppe vstal a tím vyslal signál, že návštěva je u konce. Anette už stála u lednice a vytáhla papírek zpod magnetu v podobě mopsíka. Jeppe slyšel, jak něco spadlo na podlahu a následný Anettin našťvaný povzdech.

„Budeme si s vámi muset znovu promluvit později. Můžeme se sejít v průběhu odpoledne?“ pokračoval, zatímco se snažil protáhnout kolem přeplněného skleněného stolu, aniž by shodil papíry a šálky na podlahu.

„Budu muset vyrazit ven a navštívit Gregerse, ale jinak nemám v plánu někam chodit.“ Esther de Laurenti položila ruku na zlatý medailonek, který jí visel na krku, jako by ho chtěla chránit.

„Později odpoledne pošleme technika na otisky prstů, aby zajistil případné stopy v chodbě a na vašich hlavních dveřích. Když už tady bude, může vám vzít otisky prstů, pokud s tím souhlasíte? Abychom je mohli vyloučit.“

Přikývla.

Když si Jeppe uvědomil, že Esther nemá v úmyslu je vyprovodit, vycouval do předsíně, kde už stála Anette s rukou na klice. Jeppe se s bodavým pocitem nespokojenosti rozloučil se zády drobné ženy sedící na pohovce. Esther de Laurenti vypadala jako někdo, kdo potřebuje obejmout.

— — —

Venku na podestě si Anette upřímně povzdechla.

„Ach Bože, chraň mě před osamělými slepicemi a jejich tretkami!“ zasténala dřív, než se dveře úplně zavřely.

Jeppe přitáhl kliku k sobě. „Bylo by lepší, kdyby byla osamělá bez tretek, nebo co?“

„Jo! Rozhodně! To nejmenší, co člověk může udělat, když se rozhodne žít sám a být divný, je uklidit, kruci.“ Úšklebek zmírnil ostrost vyřčeného.

Jeppe vylovil z kapsy balíček antiseptických navlhčených ubrousků a na zkoušku napřáhl ruku směrem k Anette. Pohlédla na něho s povytaženým obočím a odmítavě zavrtěla hlavou.

„Hele, uvědomuješ si, kolik parazitů se nachází v kožichu nejlepšího přítele člověka? A už vůbec nemluvě o všech bakteriích, roztočích a skutečnosti, že psi se několikrát za hodinu tam vzadu olizují.“

„Ten chorobný strach z bakterií začíná být na hraně, Jeppe.“

„Jdeme na místo činu. Prostě si jeden vezmi.“

Jeppe vytáhl ubrousek a podal ho své partnerce. Anette si ho vzala a začala scházet ze schodů.

„Jsi praštěný, Jeppe Kørnere, ale to přece víš, ne? A mimochodem, říká se tomu prdel, i u psů.“

Jeppe si důkladně otřel ruce a strčil zmuchlaný ubrousek do kapsy. Prsty zbavenými bakterií uchopil papírek z lednice, který mu Anette podala přes rameno. Papír zaplňovala velká, téměř nečitelná písmena – čtyři jména a telefonní čísla. Jako první bylo číslo pevné linky Gregerse Hermansena, pod ním čísla na mobily obou dívek, Caroline Boutrupové a Julie Stenderové. Dole bylo napsáno velké K, za ním nějaké čmáranice a číslo.

Anette zvedla pásku vyznačující ohraničený prostor a se slovy „Tak co, holky? Jak jsme daleko?“ otevřela dveře bytu v prvním patře.

„Hele, Wernerová, přinesla jsi snídani?“ ozvalo se vesele z bytu.

Anette si natáhla na boty modré návleky a se smíchem vešla dovnitř. Místo činu bylo její doménou.

Tým se psem již dokončil práci na chodbě a Jeppe pokývl psovodovi, který se chystal odvést svého německého ovčáka po schodech dolů. Teď se budou muset pustit do práce na dvoře a na ulici a pátrat po nějakém lidském pachu, který by je možná, a možná také ne, mohl nasměrovat k pachateli.

Jeppe se ohnul, aby si vzal plastové návleky. Naposledy měl něco takového na nohou, když minulý podzim s Theresou malovali před síň. Barva měla název *Duchovní porozumění*. Hodně se tomu nasmáli. S návleky si dával načas. Deset let na oddělení vražd ho naučilo vypořádat se s bezvládným tělem, aniž by se mu udělalo špatně, ale na místě činu se nikdy neuvolnil. Možná to způsobila zranitelnost, jež přicházela s věkem. Uvědomění si nevyhnutelnosti smrti. Nebo to možná zapříčinil koktejl prášků, které spolkl v autě, když sem jel, aby utlumil nejhorší bolesti zad.

Jeppe si natáhl latexové rukavice, na okamžik položil ruku na zárubeň a potom se vydal za Anette. Začalo to hned za hlavními dveřmi. Kapky krve pokrývaly stěny a podlahy a byly označeny bílými šipkami s malými černými nálepkami, jež určovaly směr rozstříku. V jedněch otevřených dveřích policejní fotograf fotil detailní záběry hromádky zakrváceného oblečení. Jeppe nasál teplý vzduch páchnoucí jako v halal řeznictví a snažil se dýchat ústy. Nad pravým okem mu začala pulzovat žíla. Šlo jen o prvních pár minut, potom si člověk přivykl.

Před síň se otevírala do místnosti, která, jak se zdálo, plnila několik funkcí. Stál v ní těžký dřevěný jídelní stůl, okolo něj sklápěcí židle, jedna sedačka, starý cestovní kufr používaný jako konferenční stolek a v rohu koutek s psacím stolem a otevřeným laptopem. Navzdory teplému letnímu ránu byla tři okna do ulice Klosterstræde hermeticky uzavřena. Vzduch byl těžký a Jeppemu se začínalo dělat zle.

Daktyloskop v bílém ochranném obleku, na jehož přivolání trvali odborníci na otisky prstů, klečel a štětečkem potíral rovné plochy. Vedro bylo dusivé. Jeppe se opřel o stěnu, zadíval se na podlahu a snažil se budít zdání, že přemýšlí. Jen zůstat na chvilku stát a dýchat, dokud nevolnost nezmizí a srdce se nezklidní. Nenaslouchat rytmu splašeného pulzu. Nebát se strachu.

Získal nad sebou kontrolu a pokývl k potřeným plochám.

„Je tam něco?“

Daktyloskop se po kolenou sunul pozadu podél stěny a neodpovídal. Byl to jeden z civilních odborníků, který spolupracoval s Centrem kriminalistických techniků. Jeppe se s ním moc neznal. Za normálních okolností nebývali civilisté posíláni na případy vražd, ale když byl čas letních dovolených, platila jiná pravidla než po zbytek roku.

Jeppe si odkašlal. „Našlo se něco zajímavého?“

Daktyloskop vzhlédl, naštvaný, že byl vyrušen.

„Spousta. Lahve a sklenice, nějaké papíry a klávesnice na laptopu. Několik dobrých kolem těla. Ale tady se dlouho neuklízelo, takže můžou být staré.“

Sklonil se nad rovnou plochu, přitiskl na ni něco, co připomínalo čirou nálepku, potom nálepku zase zvedl a přenesl ji na malou průhlednou desku. Jeppe se opatrně pohnul, aby nerušil, zhluboka se nadechl a šel do obývacího pokoje.

U ošoupané patchworkové deky seděl na bobku Clausen, vyšetřovatel místa činu par excellence, a stříkal na deku průhlednou kapalinu. Objevila se hrstka krvavých skvrn, díky kapalině téměř fialových. Clausen z nich začal vatovou tyčinkou odebírat vzorky, které pečlivě po jednom ukládal do svých hnědých papírových sáčků.

Clausen byl jedním z nejzkušenějších kriminalistických techniků. Účastnil se vyšetřování případu gangu z Blekingegade, identifikoval tělo z masového hrobu v Kosovu a byl v Thajsku po tsunami. Měl

ve zvyku se usmívat, býval žoviální. Muž, který překonával krutosti svého povolání praktikováním hrubozrnného černého humoru. Dnes se neusmíval.

„Ahoj, Kørnere, rád tě vidím. Dávej si bacha, ať se něčeho nedotkneš. Byt je plný krve a sbírání stop nám bude trvat ještě hezky dlouho.“ Clausen odlamovacím nožem uřízl chomáč deky a zakrvácená vlákna vložil do dalšího hnědého sáčku. „Bude to šílená rachota, tohle všechno zařadit, až se vrátíme domů. Bude to trvat několik dní. Jen co se týče kapek krve, máme už teď víc než šedesát vzorků.“

Ve vteřině, kdy zemřeme, se staneme náplní něčí práce. Kým asi byla ta mladá žena, kterou právě seškrabovali a ukládali do sáčků? Proč právě jí bylo zabráněno vybudovat si kariéru, vdát se a mít děti? Jeppe neradostně pomyslel na rodinu, již bude muset informovat, až ji identifikují. Strach, který se objeví v očích, když se představí, naděje, která následuje vzápětí – strýc, bez strýce se obejdeme –, a když se ukáže, že jde o někoho velmi blízkého: pláč, křik, nebo ještě hůř, tichá rezignace. Tahle část práce nikdy nebyla příjemná.

„Máme vražednou zbraň?“ Anettin hlas rozřízl těžký vzduch v bytě.

„Možná,“ odpověděl Clausen. „Pořád bezpečně nevíme, jak zemřela. Ale určitě byl použit nůž a na ten máme dobrý tip. Byla pobodána ostrou, úzkou čepelí, která zjevně dobře odpovídá tomuhle kousku.“ Clausen opatrně z jednoho sáčku vytáhl hladký, otevřený zavírací nůž a ukázal ho Anette a Jeppemu.

„Je otřený? Vypadá hodně čistě, ne?“

„Ano. Otřel ho důkladně, možná ho i umyl. Ale byla na něm krev. Ukážu vám to.“ Clausen vytáhl ze svého výborně srovnaného kufříku s vybavením sterilní sáček s pomůckami a žlutým vatovým polštářkem přešel po čepeli nože. Vatový polštářek okamžitě zelenal. „Reaguje na červené krvinky,“ vysvětlil.

„Proč to teda není naše vražedná zbraň?“ zeptala se Anette bryskně.

„Neřekl jsem, že není. Ale soudní lékaři nás požádali, abychom hledali těžký, tupý předmět. Zatím jsme v bytě nenašli nic, na čem by byly stopy.“

„A propos stopy, připravil jsem sousedku shora na to, že tam potom někoho pošlete, aby jí vzal otisky prstů,“ vzpomněl si Jeppe.

„Fajn, to Bovin zvládne.“

„Je to civilista, ne?“

„Jo, ale je šikovný. Pošlu ho tam, až tady skončí.“

Jeppe lehce poplácal Clausena po rameni a odešel z místnosti. Místo činu v mnoha ohledech připomíná divadelní kus. Sít dohod, které společně tvoří jistý celek. Narážky a podněty. Jeppe měl ostudnou zálibu v dynamice a naznačeném rytmu místa činu.

V kuchyni se u těla usídlil soudní patolog Nyboe. Tělo leželo s hlavou přitlačenou ke stěně, osamocené uprostřed pestré barevné patchworkové deky jako nějaká ztracená věc. Dívka na sobě měla uštěřené džíny, bílou krajkovou podprsenku a gumové sandály. Paže zůstaly holé. Její dlouhé světlé vlasy se slepily do lepkavých chapadel a kolem hlavy jí vytvářely cosi jako paprsky slunce nakresleného dítětem.

Nyboe byl zralý, distingovaný muž, který mluvil obvyklou lékařskou hantýrkou v zuřivém tempu, jako by si chtěl být jistý, že laické odpadnou po pár větách. Byl státním patologem, vysoce uznávaným, ale Jeppe ho neměl moc rád. Měl neodbytný pocit, že je to vzájemné.

„Dobrý den, Nyboe, jak to vypadá?“ Jeppe si dřepnul na bobek vedle soudního lékaře a prohlížel si tělo.

Nyboe potřásl hlavou. „Je to pěkný masakr.“ Pro jednu nezněl nadřazeně. „Oběť je mladá žena, něco málo po dvacítce. Byla vystavena brutálnímu násilí, má několik hlubokých řezných ran a lézi na hlavě jako následek úderu něčím těžkým. Teplota v uchu byla dvacet osm stupňů. Když jsem před necelou hodinou přišel, rigor mortis

se už rozběhl. Smrt pravděpodobně nastala mezi dvacátou druhou hodinou včera večer a čtvrtou hodinou ranní. Ale jak víte, zatím nemohu nic říct s jistotou. Žádné zjevné známky sexuálního zneužití. Řezné rány na rukou a pažích, které naznačují, že se bránila, ale také pár, hm... řezů, které byly způsobeny, když ještě žila.“

„Říkáte, že do ní řezal, než zemřela?“

Nyboe vážně přikývl. Mezi oběma muži nastalo ticho. Oba dva věděli, že to vyvolá tiskovou bouři a panickou náladu. Už vůbec nemluvě o reakci chudáků příbuzných.

„Obličej je hodně zničený, ale naštěstí má pár tetování, která usnadní identifikaci. Ano, a pak je tady to vyřezávání.“

„Vyřezávání?“ Jeppe zachytil Nyboeho pohled.

„Pachatel řezal do tváře oběti i po smrti. Nejsem žádný expert na umění, ale mně to připomíná papírovou vystřihovánku,“ povzdechl Nyboe unaveně.

„Papírovou vystřihovánku? Co to má znamenat?“ Jeppe zmateně nakrčil obočí.

Nyboe uchopil bradu oběti. Opatrným pohybem natočil zakrvácený obličej k ostrému světlu z předsíně. „Zdá se, že náš pachatel tu pro nás vyřezal malou hádanku.“

Jeppeho očekávání ohledně průběhu dne se změnilo ze špatného na ještě horší.

Esther si před zrcadlem odrážejícím celou její postavu zapnula své klasické sáčko značky Halston a opatrnými tahy rukou ho uhladila. Tenké vlněné kalhoty, hedvábná halenka a sáčko; cítila se oblečená až moc dobře, příliš formálně, ale zároveň měla potřebu vzít si oblečení, které ji dnes podrží.

Hlavou jí běžely myšlenky. Julie, nebo Caroline? Julie to být nemohla. Nesměla to být ona. Ale ani Caroline. Malá Caroline, kte-

rou znala od jejího narození. Jaká je šance, že je to možná někdo úplně cizí? Kamarádka, která si půjčila byt, přespala tam a pozvala dál podezřelé individuum? Bolest hlavy ji tlačila za očima, nenechala se ovlivnit dvěma prášky, jež spolkla, než se šla vysprchovat.

Slyšela, jak Kristoffer rachotí v kuchyni, a tiše mu blahorečila. Už téměř čtyři roky byl jejím učitelem zpěvu, ale časem se jejich vztah vyvinul v cosi hlubšího. Stal se jejím blízkým přítelem i přesto, že byla třikrát starší než on. Právě teď by nikoho jiného nesnesla.

„Kristoffere, zlato, uděláš kafe?“ Vešla do obývacího pokoje, kde už Kristoffer s úsměvem stál a z kafetiéru naléval kávu. Opětovala úsměv a jako vždy se potěšila jeho krásnou tváří, jež svědčila o asijských předcích v rodině. Úzké hnědé oči protažené ke spánkům, uhlově černé vlasy a vyhublé tělo. Jako pokaždé byl oblečený do příliš velkého oblečení: mikina s kapucí, zpod níž mu vykukovala košile, džíny se sedem sníženým až někam ke kolenům, pletená čepice a kožená bunda. Díky svému oblečení vypadal ještě mladší. Jako bezdomovecký teenager.

Kristoffer vzdal slibnou pěveckou kariéru ve prospěch různých krátkodobých prací a vyučování. Vlastně nevěděla proč. Ale zdálo se, že je spokojený se svým současným hlavním zaměstnáním garderobiéra v Královském divadle, které mu umožňovalo po nocích pracovat na zvláštní, elektronické hudbě a navíc vyučovat pár vybraných studentů zpěvu.

Když loni na podzim Esther odešla z fakulty do důchodu, slíbila sama sobě, že po zbytek svého života bude dělat pouze věci, které ji baví. Zpívat, psát a vařit. Tu a tam nějaký výlet a možná i sex, když tedy potká někoho, s kým by se chtěla vyspat. Už nikdy žádné zkoušení a fakultní porady!

Esther dopadla do svého broskvově zbarveného křesla s opěrkou hlavy a hodila nohy na podnožku, která k němu patřila. Kristoffer se posadil na marocký podlahový polštář. Epistème a Dóxa mu okamžitě vylezli do klína a nechali se hladit.

„Co se dole stalo? Proč je tady policie?“ Zeptal se tak nevinně, že jí bylo zatěžko odpovídat. Jeho jemný hlas patřil do jiného vesmíru než ty příšerné novinky.

„V prvním patře bylo nalezeno tělo.“ Odkášala si. „Mladá dívka. Zatím nevědí, kdo to je. Ale vypadá to vážně. Zločin.“ Hlas jí zdrsněl. „A Gregers leží v Královské nemocnici s mrtvicí nebo něčím takovým. Jako by se dnes svět zbláznil.“

Kristoffer hladil bílý hřbet Dóxy, aniž by vzhlédl. Jiní by vyděšeně vykřikli, kladli otázky a naplno projevili vlastní obavy a pocity. Kristoffer ne. „Co můžu udělat?“

Zaplavila ji vděčnost a všechno se najednou lépe snášelo. Nebyla sama.

„Psi potřebují vyvenčit. A kdyby ses nám postaral o nějakou večeři?“

„Dobře. Půjdu se psy na dlouhou procházku a uvařím večeři. Možná rybu. Podívám se, co mají v ulici Frederiksborggade.“ Esther ho učila v kuchyni a z Kristoffera se postupně stal zdatný domácí kuchař.

„Díky, moje zlato, v předsíni si vezmi peníze z peněženky. Víš kde.“ Esther si opřela hlavu a pomocí dechových cvičení se snažila uvolnit tělo. Nebylo vlastně nepřírozené, že nepoložil vůbec žádné otázky?

„Nech toho!“ zašeptala sama sobě. „Vidíš duchy, ty stará slepice!“ Kristoffer nakoukl z předsíně. „Říkala jste něco?“

Zvedla hlavu a spatřila jeho bledou tvář pod šedou látkou kapuce.

„Je mi to celé vážně moc líto. Doufám, že to není tak špatné, jak to vypadá,“ řekl tiše. Potom láskyplně vyhnal psy na chodbu a otevřel dveře. Esther uslyšela cizí hlas.

„Ach, to tady bydlí majitelka domu?“

Esther se narovnala a podívala do předsíně. Kristoffer tam stál, u nohou mu štěkali psi a díval se na bíle oblečeného muže ve dveřích.

„Ano, to jsem já.“

Esther s obtížemi vstala z hlubokého křesla a vydala se k hlavním dveřím, aby muže přivítala. Byl to jeden z techniků, během dne ho několikrát viděla vcházet a vycházet z bytu dívek. Rozepnul si svůj bílý ochranný oblek a červený pruh na čele prozrazoval, že ještě před chvílí měl nasazenou kapuci.

„Musím vám vzít otisky prstů.“ Muž se protáhl kolem Kristoffera do malé předsíně.

„Ano, v pořádku, říkali mi, že někdo přijde. Esther de Laurenti, dobrý den.“

Esther natáhla ruku. Muž postavil těžce vypadající aktovku na podlahu a s tichým úsměvem jí stisk ruky oplatil. Sbírat stopy na takovém místě činu musela být náročná práce. Esther se sevřel žaludek při představě, co se nachází v prvním patře jejího domu.

„Jak to uděláme? Co potřebujete?“

„Stůl a vaše ruce, to je všechno. Zabere to jen chvíli.“

Esther si vyhrnula rukávy a ukázala mu cestu ke svému psacímu stolu. K vlastnímu překvapení viděla, že Kristoffer, s temným výrazem ve tváři, pořád stojí v předsíni. Zastavila se a vřele se na něho usmála. Očividně byl stejně otřesený jako ona sama.

Naskočí na kolo a sviští centrem města. Starší dámské kolo značky Raleigh koupené v policejní dražbě, v Kodani nikdo nejedí na nových kolech. Jede uličkami v protisměru a užívá si vítr, kvůli kterému jí teče z očí i nosu. Zastaví a v místní malé kavárně, jež je vždy plná Kodaňanů s ostrými lokty, svírajících kelímky kávy s sebou, si koupí drahý croissant. Barista ji dlouho ignoruje, i když kromě plného dřezu nemá jiný důvod, proč ji neobsloužit. Naštvaně se rozmýšlí nad odchodem, ale nakonec zůstane a čeká.

Ve městě, v němž vyrůstala, žádné kavárny nebyly, když se nepočítá nádražní stánek a dva malé kavárenské stolky v obchodu s interiérovým designem na hlavní třídě. S tlakem na hrudi si vybavuje nekonečná odpoledne svého dětství a večery trávené ve tmě a nuditě. Těžké dřevěné dveře, které musely být pořád zavřené, aby nebyl průvan, a nucená konverzace rodičů nad gratinovanou brokolicí při večeři. Její matka byla pořád nemocná. Byla tak malá, když matka zemřela. Součástí domova byla vždy křehkost, v tom místě stejně přítomná jako velká rohová sedačka, na níž nikdy neseděli hosté. Křehkost a nemoc.

Chladné letní večery v tenké džínové bundičce a neklidné pendlování mezi benzinovou stanicí a hřištěm. Jako by kroky mohly někam vést. Jako by je polská vodka, kterou si lili do plechovek Coca-Coly a pili brčky, mohla naplnit. Bloudili ulicemi, nejen ona; nikdo nechtěl být doma. Potloukali se u autobusové zastávky a viděli, jak projíždí autobus. Do té malé díry dokonce ani nejedl opravdový vlak. Místní mládež byla nucena upřít svou touhu na opotřebované linkové autobusy s destinací Holstebro.

Převzme si kávu, přitiskne papírový sáček k řídítkům a znovu kolo rozjede.

KAPITOLA 3

Po návratu do kanceláře se Jeppe a Anette usadili ke svým praktickým, výškově nastavitelným stolům, aby sestavili bojový plán. Jeppe zašel do kuchyně pro dva hrnky kávy. Jeho vlastní byla se dvěma smetánkami, Anettina černá s cukrem. Měli stejnou hodnotu, ale když pracovali v týmu, byl to vždy on, kdo chodil pro kávu, a ona, kdo řídil. Byly to prakticky jediné věci, o kterých se nediskutovalo; malá skála starých manželů uprostřed jejich bouřlivého partnerství.

Kodaňské policejní ředitelství je, svým vlastním osobitým způsobem, docela hezká budova, kterou řada modernizací v posledních letech poněkud poničila. To ovšem neplatí pro sekci násilné trestné činnosti páchané na osobách, jinak také zvanou oddělení vražd. Téhle části je doposud povoleno zůstat ve své původní neutěšené podobě s klenutými stropy a tmavě rudými stěnami s lampami. Tady bylo návrhářům interiérů dovoleno pouze vyměnit nábytek – na oprýskanou malbu a atmosféru katakomb nesměli sáhnout. Výsledkem byla bizarní kombinace zanedbanosti a dravosti.

„Jsme si jistí identifikací?“ začala Anette. Teď, když seděli naproti sobě, ke svému podráždění viděl, jak dobře na rozdíl od něj vypadá. Oční víčka získala čerstvou vrstvu modré a vypadala jako někdo, komu se za posledních dvacet čtyři hodin dostalo jak sexu, tak i dobrého jídla a osmihodinového nepřerušovaného spánku. Měl chuť obejít stůl a vyklopit ji ze židle.

Věděl, že její otázka je řečnická. Oba dva porovnali celkový vzhled těla a hlavně dvě tetování – první bylo pírkó na lopatce a druhé

v podobě dvou hvězd a pár slov na pravém zápěstí – s mnoha obrázky, jež našli v laptopu. Obětí byla Julie Stenderová, jedna ze dvou mladých nájemnic Esther de Laurenti. Kdyby měli tělo identifikovat pouze podle rozbitého obličejce, určitě by si nemohli být jistí.

„Je to Julie, samozřejmě že je. Kdo bude kontaktovat rodinu?“ Jeppe zalistroval ve svém zápisníku. „Rodiče bydlí v městečku Sørvad, někde blízko Herningu. Najdeš to?“

Anette chvíli psala na klávesnici svého počítače a zatelefonovala na Policii středního a západního Jutska, aby spustila akci. Nebyl to telefonát, který bude na druhé straně přijímán s nadšením. Jeppe otočil stránku v zápisníku a zapsal si seznam úkolů. Když byl mladý, zapisoval si do svých sešitů všechno možné; nápady, myšlenky a plány do budoucnosti. Dokonce i cestovní deníky. Teď se spokojil s prací.

MUŽSKÉ ZNÁMOSTI, napsal úhlednými velkými písmeny.

POUŽITÍ NOŽE?

CAROLINE, připojil a dopsal i vykřičník.

VRAŽEDNÁ ZBRAŇ (NYBOE/CLAUSEN)

JULIIN POČÍTAČ A TELEFON, pokračoval a pak doplnil ještě

OBYVATELÉ DOMU na svůj seznam.

Slyšel, jak Anette vydává do sluchátka příkazy.

„Stenderovi, vždyť to říkám! S-T-E-N-D-E-R-O-V-I, tak už to pochopte! Christian a Ulla Stenderovi. Bydlí v Sørvadu na statku u plantáže. Ulice Skovvej. Jen informovat, nevyslýchat, rozumíte? Přijedeme tam. Zavolejte mi zpátky, až se od nich vrátíte.“

Zavěsila, takže pozdrav na rozloučenou z druhé strany přerušilo praštění sluchátkem.

„Tak tohle si můžeš ze seznamu vyškrtnout, Jeppíku!“ zasmála se suše a vstala tak rychle, že kalhoty zůstaly v nevzhledných záhybech přilepené k masitým stehnům. „Začneme s poradou? Máme pár úkolů, které se musí rozdělit.“

Odkráčela, aniž by čekala na odpověď. Jeppe zůstal na chvíli

sedět, aby zkontroloval svůj seznam. Jeppík! Nenáviděl, když ho takhle oslovovala.

Při představě následujících dní se Jeppemu sevřelo srdce. Tenhle případ rozpoutá v Kodani kolotoč, až tisk spustí mašinérii. Už teď si dokázal představit úvodní stránky. Mladá žena zavražděna, zneužita a zmrzačena. Pachatel na svobodě. Byl to jeden z těch případů, které by policie za normálních okolností odmítla jako silně přehnané. Případy policií označované „žena v lese“, tedy případy, kdy při příchodu policie pachatel nestojí skloněný nad obětí, jsou velmi výjimečné, ale najdou se.

Musí si promluvit s PK, aby vyřezávání na těle zůstalo utajené tak dlouho, jak to jen bude možné, aby se zabránilo panice. Všechny podrobnosti, jež naznačovaly šíleného pachatele, museli prozatím držet mezi sebou. Kolik času jim to dá? Den, maximálně dva, ale i to je lepší než nic.

Když Jeppe vešel do kantýny, bylo tam nezvyklé ticho. Za běžných okolností místností zněly příběhy a hlasitý smích, ale opravdu závažné případy vždy dobrou náladu utlumily. Vtipy o uřezaných hlavách, s nimiž se dal hrát fotbal, byly součástí každodenního drsného žargonu. Jiná témata byla ze své podstaty tabu. Všechno související s dětmi. Případy, kdy se zřejmý pachatel pohyboval na svobodě kvůli zpackané práci nebo formalitám. A případy jako tenhle, které už předem naznačovaly, že na dobu neurčitou zaberou veškerý volný čas.

Jeden z policejních asistentů seděl a lámal si prsty, rytmicky a vytrvale. Jeppe se pokusil zvuk vytěsnit, rozptyloval ho. Násilníci a vrazi normálně do svých obětí neřežou, dokud jsou naživu. Bylo příliš brzy na to odhadnout, jestli jde o sadistického bývalého přítele, nebo ještě něco horšího. Ať už šlo o cokoli, vyšetřovací tým to zalilo tíživým tichem. Až na lámání prstů. Jeppe se podíval na svůj tým a spustil.

★

„Mám vám to zmáčkнуть? Jaké patro?“ Holohlavá žena se stojanem

s infuzí se přátelsky usmála a podržela prst ve vzduchu před mnoha výtahovými tlačítky. Esther úsměv poněkud křečovitě opětovala.

„Čtrnáct, mnohokrát vám děkuji.“

Dvěře se zavřely a mezi ženami nastalo ticho. Esther měla chuť si popovídat – o počasí, o čemkoli – ale netušila, kdy ta žena byla naposledy venku, takže mlčela. Žena vystoupila ve druhém patře, naposledy se na Esther usmála a jako by byla doma, odešla i se stojanem. Smutné, pomyslela si Esther, ale možná si to jen namlouvala. Diskrétně si naslinila konečky prstů a zmačkaným papírovým kapesníkem, který vylovila z kapsy, se pokoušela setřít poslední zbytky inkoustu.

Muž odebírající otisky prstů jí vyprávěl, že Dánsko je jednou z posledních zemí na světě, kde se pořád používá inkoust. I to, že přechod na moderní systém skenování, jaký už dávno využívá zbytek zeměkoule, by stál sto milionů dánských korun. Dokonce i Středoafriická republika byla v tomto bodě před Dánskem, prozradil, když jí válel prsty po inkoustovém polštářku a papíru. Divný člověk. Hned potom si drhla ruce kartáčkem na nehty, ale barva držela pevně, musela se ošoupat.

Intenzivní jednotka kardiologického oddělení Královské nemocnice se nezdála být tím nejvíce povznášejícím místem k životu. Někdo se pokoušel zakamuflovat všudypřítomné utrpení obrazy a plakáty na stěnách. Tam, kde veškerá naděje vyprchala, lidé vždy používají nejveselejší barvy. Vedle výtahu visel dokonce plakát na hudební večer s bývalým policejním ředitelem, který sliboval osm skladeb ze zpěvníku Lidové školy umění, a dokonce i pianistu. Efekt byl obzvláště depresivní. Jestlipak pacientům zlepší náladu soucitné vystoupení, jaké by žádný zdravý člověk netoleroval ani pět minut, zauvažovala Esther a stiskla šedý spínač na stěně u skleněných dveří vedoucích do lůžkového oddělení 3-14-2.

Gregers Hermansen ležel na jednom lůžku jinak prázdného dvoulůžkového pokoje, tváří k oknu s výhledem na Kodaň, a připomínal

někoho, kdo se vlastní silou vůle snaží teleportovat někam pryč. Esther opatrně zaklepala na otevřené dveře. Aniž by se otočil, Gregers začal plakat. Jako dítě, jež snáší bolest, dokud maminka konečně nepřijde a nepofouká kolínko. Pak už slzy někdo vidí. Esther zůstala stát ve dveřích a na okamžik přemýšlela, jestli stihne odejít, než se Gregers obrátí.

„Zdravím, Gregersi, to jsem jen já.“ Změnila názor a vydala se k nemocničnímu lůžku.

Gregers nechal slzy volně kanout; nezadržitelné hlasité vzlykání. Chytila ho za ruku a zůstala nadlouho tiše stát.

Drahý příteli, jsi chudák, že jsi to musel zažít, pomyslela si a zaplavil ji soucit s mužem, kterého znala více než dvacet let a stejně o něm vlastně nic nevěděla. Nikdy se nestali opravdovými přáteli, i přesto, že už věčnost žili pod jednou střechou. Právě teď to působilo jako nějaká hra.

Vešla zdravotní sestra, ta samá, která jí ukazovala cestu, a začala upravovat nastavení infuzního roztoku visícího nad postelí.

„No, hodně brečí. Je docela normální, že srdeční příhoda spustí prudkou emocionální reakci. Šok ho tvrdě zasáhl, to se u starších pacientů stává často. Je to něco jako poslední šance, jestli mi rozumíte.“

Jako kdyby tam Gregers neležel a nemohl všechno slyšet! Esther plaše přikývla a stiskla Gregersovi ruku.

„Nevíte, jestli je pravda, že našel mrtvolu? No, v kantýně se o tom hodně drbe.“

Esther usoudila, že je pod její a Gregersovu důstojnost na tuhle otázku odpovídat.

„Dostal morfium, takže pravděpodobně zjistíte, že je trochu mimo. Ale jeho stav je naprosto stabilizovaný. Klidně tady chvíli zůstaňte a popovídejte si s ním, udělá mu to dobře. Nemám pravdu, Gregersi?“

Zdravotní sestra ho poplácala po ruce a odešla z pokoje, aniž by

počkala na odpověď. Esther si k lůžku přitáhla židli, rozepnula si sáčko a znovu chytila Gregerse za ruku. Chtěla říct něco uklidňujícího, ale všechno jí znělo divně, takže místo slov jen seděla a naslouchala. Nevěděla, jak dál, a cítila se nepříjemně. Potřebovala dovolenou, sklenici červeného vína, klid v hlavě. Nechtěla naráz myslet na tisíc věcí, které neměly východiska. Nechtěla si vybavovat dobu před mnoha lety, kdy ona sama ležela na nemocničním lůžku a vzlykala. Tehdy tam nebyl nikdo, kdo by ji držel za ruku.

Všimla si, že křehkou ruku tiskne příliš silně, uvolnila sevření a ruku neobratně poplácala. Pláč pomalu utichal.

„Ko...“ hlas zakolísal, zrezivělý jako hlas poustevníka. Esther se ke Gregersovi naklonila a našpicovala uši.

„Ko. Má. Mla?“ Byl tak ochraptělý, že ze začátku vůbec nerozuměla, na co se jí ptá. Naštvaně si odkašlal a ukázal na plastovou konvici s červenou šťávou. Nalila mu do použité skleničky, nechala ho napít, znovu mu nalila a čekala, dokud nebude připraven.

„Spadl jsem na... tělo. Na stěnách byla krev. Policie mi nechce nic říct. Pořád dokola se jen vyptávají na jedno a to samé.“ Gregers se znovu rozplakal. Vypadal vyčerpaný, vetčný a ona si najednou uvědomila, že ho vnímá jako starce a sebe samu jako něco jiného.

„Nevím, kdo to byl, Gregersi. Policie nechce zatím nic říct.“

„Byla mrtvá? Když jsem... ji našel. Byla mrtvá?“

Samozřejmě. Toho se bál. Že ji mohl zachránit. Bože, copak s ním policie vůbec nemluvila? Neposlouchali ho?

„Gregersi, teď mě dobře poslouchejte. Když jste tam přišel, byla už dávno mrtvá. Nemohl jste nic dělat, slyšíte!“ Vlastně nevěděla, kdy dívka zemřela, neznala bližší podrobnosti, ale neviděla žádný důvod, proč ho neuklidnit všemi prostředky. Náhle si něco uvědomila, neodbytný pocit v těle týkající se toho, co se stalo. Celý den chodila v bublině kocoviny, ale ta teď, když se soustředila na něco jiného než sama na sebe, splaskla. Celé to bylo tak hrozné. Příliš hrozné na pochopení. Hrdlo se jí sevřelo. Opravdu se to mohlo stát?

V jejím domě, v jejím životě?

„Proč?“ Prosebně se na ni podíval, netušil, že jeho myšlenky jsou ozvěnou těch jejích. Esther něco napadlo a pocítila prudké bodnutí černého svědomí, ale zahнала ho. Musela to být náhoda. Šílená, nepochopitelná náhoda.

V odpočinkové místnosti znělo šustění papírů, papírových tácků a bušení do klávesnic. Jeppe věděl, že musí provést závěrečné shrnutí. Podíval na svůj tým, sestavený PK. Policejní asistent – neboli PA, jak se běžně říkalo – Torben Falck byl zkušený a pečlivý. PA Sara Saidaniová byla přímo výhrou a Anette se prostě jen tak nezbaví. Jediný, s kým měl napjatý vztah, byl PA Thomas Larsen. Na ředitelství pracoval jako policejní asistent teprve půl roku a stoupal rychlostí blesku. Jeppe se usilovně snažil Larsenovi přilepit přezdítku Karamel, ale kolegové, jinak vždy připravení na poštuchování, tentokrát nezabrali. A navíc se bohužel ukázalo, že karamela je nejoblíbenější sladkostí PK.

„Dobře, jdeme na to. Ode dneška včetně se budeme každý den scházet v kantýně hned po výměně služeb v osm ráno a ve čtyři odpoledne, plus samozřejmě podle potřeby a podělíme se o nové poznatky. Z mojí a Anettiny kanceláře necháme posbírat všechny papíry a fotografie a poprosím sekretářku, aby nám připravila tabuli. Na videokonferenci ve tři hodiny odpoledne požádáme o posily z ostatních stanic, aby pozdě odpoledne a večer vyslechli obyvatele ulice Klosterstræde, pěkně dveře po dveřích, a ty na ulici. Tím můžeme získat nějaké svědecké výpovědi, dokud budou čerstvé. Falcku, ty se vrátíš do nemocnice a promluvíš s Gregersem Hermansenem, když se na to bude cítit, a potom s majiteli kavárny v Klosterstræde 12. Dva mladíci, sekretářka má jejich jména. To oni dnes ráno našli Gregerse Hermansena a tělo Julie Stenderové.

Oba jsou také v Královské na pozorování kvůli šoku. Jestli jsem to správně pochopil, už jim nic není.“

PA Falck zasalutoval jako skaut přiložením dvou prstů k imaginární kšiltovce.

„Larsen se pustí do zkoumání rodinného zázemí Julie Stenderové, přátelé, kolegové, případní milenci a starí spolužáci. Saidaniová se jako vždycky ujme Facebooku a všeho, co se jmenuje počítač, telefon a sociální síť.“

PA Saidaniová vzhledla od svého notebooku a krátce přikývla, až její tmavé kudrlinky poskočily. Larsen ho jen pozoroval se zkříženými pažemi.

„Anette a já se spojíme s rodiči a znovu navštívíme Esther de Laurenti. Pitva proběhne zítra brzy ráno a ta bude taky naše, Anette! Zapojili jsme policisty z Kodaně a jižního Švédska. Z plných sil pátrají po Caroline Boutrupové a její kamarádce.“ Jeppe se podíval do poznámek. „Někdo musí zkontrolovat bezpečnostní kamery na té trase. Banky, obchody 7-Eleven, před drogerií Matas a tak dál. Kdo si to vezme?“

Falck zopakoval skautský pozdrav. Jeppe přenesl váhu z jedné půlky hýždě na druhou, aby si ulevil a zachytil Anettin pohled. Seděla s telefonem u ucha a mávala. Ukončila hovor a nadšeně se na něho podívala.

„Volali z ředitelství policie středního a západního Jutska. Byli u domu, ale rodina tam nebyla. Zkus uhodnout, kde podle souseda jsou?“

Nemělo smysl to zkoušet.

„V Kodani! Kruci, právě teď jsou v Kodani! Bydlí v hotelu Phønix. Prověřím na hotelu, jestli jsou na pokoji. A navíc mám číslo na otcův mobil.“ Během řeči si oblékala bundu. Vydala se ke schodišti dřív, než Jeppe stihl vstát.

★

Když Jeppe a Anette parkovali před hotelem, mrholilo a ulice Bred-

gade šuměla ospalým dopoledním provozem. Skupina japonských turistů se vyzbrojila deštníky, pláštěnkovými ponči a ženy navíc bizarními bílými látkovými rukavicemi, které u Jeppeho vyvolávaly asociaci s osmdesátými lety a jeho šťastnými *electric boogie* dny v Burger Kingu. Bylo pochopitelně možné, že Japonci odjízděli na taneční večírek, ale pochyboval.

Hotelová vstupní hala připomínala vnitřek sněhové pusinky s diamantovým sypaním od křišťálových lustrů a s těžkými brokátovémi závěsy. Anette s výrazem hlubokého pohrdání ostentativně prošla kolem fontány uprostřed bílé mramorové podlahy. Za pultem stál mladý muž se syntetickým motýlkem a podrážděným výrazem v očích. Telefon vytrvale zvonil, mladík se na něj díval, nejistý, co má dělat. Jeppe se mírně naklonil nad pult a tiše promluvil, aby k sobě nepřitáhl nežádoucí pozornost.

„Policie. Před chvílí jsme volali. Chceme mluvit s Christianem Stenderem. Jaké má číslo pokoje?“

„Momentík, hned jsem u vás.“ Recepční se natáhl po sluchátku.

„Říkal jsem, že jsme od policie. To nepočká.“

„Momentík, pane, hned jsem u vás.“

Mladík zvedl směrem k policistům otevřenou dlaň a s odvráceným pohledem zvedl sluchátko. Plný arogance, otrávený životem, spustil svůj naučený uvítací projev v angličtině. Jeppe ho chytil za paži dřív, než se nad tím stihl zamyslet. Tvrdě stiskl.

Recepční vyděšeně vzhlédl.

„Říkal jsem hned! Jak se jmenuješ, pitomečku? Ukaž, ať se podívám, co máš na jmenovce. Nikolaj?“ Jeppe se otočil k Anette, která se na něho překvapeně dívala. Odkášlal si.

„Policejní asistentko Wernerová, kolik je hodin?“ Jeppe dokonálním mávnutím povytáhl rukáv bundy, obnažil zápěstí a podíval se na své staré omegy. Recepční mluvil tak rychle, až se zakoktával.

„Pokoj 202. Druhé patro. Výtah je hned za rohem.“

„Díky, Nikolaji. Měj se hezky.“

Celou cestu k výtahu ho Anette udiveně pozorovala.

Vyjeli do druhého patra a našli pokoj 202. Bez bližšího vysvětlení hotel na Anettinu žádost poprosil pana a paní Stenderovi, aby zůstali na pokoji. Jeppe zaklepal. Po chvilce dveře otevřela drobná, elegantní žena s krátce zastřiženými šedými vlasy. Vážně jim pokývla. Nad perleťovými brýlovými obroučkami se jí jako kastovní značka zračila ustaraná rýha. Ustoupila, aby mohli vejít do dusného hotelového pokoje.

Christian Stender seděl s hlavou v dlaních v polstrovaném plyšovém křesle. Rozepnul si horní knoflíčky na košili, takže bylo možné zahlédnout prošeďivěle chlupy na hrudi a horní část mohutného břicha. Pár pěkně tvarovaných bot, které potřebovaly vyčistit, stál vedle křesla a svědčil o majiteli, pro kterého je pohodlí důležitější než styl. Zvedl hlavu, krátce pohlédl na své hosty a vzápětí se opět zhroutil. Obličej mu pokrývaly kapičky potu a oči byly malé a zarudlé. Ten muž se buď bál, nebo měl vážný žaludeční problém.

„Christianovi se udělalo špatně, když před chvilí zavolal recepční a řekl, že s námi chce mluvit policie. Je přesvědčený, že se něco stalo s Julií, jeho dospělou dcerou. Mou... ach, nevlastní dcerou. Nebere nám telefon. Snažila jsem se ho uklidnit, ale nechce nic slyšet. Jdete kvůli vloupání, že? Jde o vloupání do firmy?“

„Bohužel, paní Stenderová, nejsme tady kvůli vloupání. Je mi líto, ale máme špatnou zprávu. Jde právě o Julii Stenderovou.“

Christian Stender vzhlédl ze svého upoceného křesla. Oči měl malé jako člověk závislý na heroinu. Všechno se v něm zastavilo, vyčkával bez hnutí. Jeppe se pokoušel analyzovat skryté myšlenky, ale viděl jen strach, jenž se dal očekávat, když je rodič konfrontován se svými věčnými obavami.

„Je mi opravdu velmi líto, že vám musím říct...“

Jeppe se dál nedostal, protože Christian Stender zařval jako zvíře zahnané do kouta. Naklonil se, vypadl z plyšového objetí křesla

a dopadl napůl na kolena v groteskní pozici muže žádajícího ženu o ruku. Křičel. Tvář se mu zkroutila a vlasy ležely na lesklé lebce jako mastná síť tenkých provázků. Připomínal amatérského operního pěvce hrajícího svou velkou šílenou scénku.

Jeppe si zapamatoval tyhle faktory a současně zkonstatoval, že jeho vlastní sledovací aparát zůstal stoprocentně chladný. Žádný záblesk barometru empatie. Co je s ním hergot špatně?

„V bytě Julie a Caroline jsme našli tělo mladé ženy,“ pokračoval na zkoušku mezi otcovými výkřiky. „Musím vám bohužel sdělit, že se jedná o Julii. Ještě nám chybí... některé kroky, aby identifikace byla oficiální, ale nejsme na pochybách.“

Zatím nebyl žádný důvod zmiňovat se o pitvě a zubařské prohlídce.

„Opravdu mě to velmi mrzí...“ Jeppe se zasekl.

Christian Stender padl na podlahu a změnil se ve vzlykající hromádku. Jeho žena stála za křeslem, zírala na něj a zároveň si pohrávala s okrajem polstrování.

„Můžeme být chvíli sami?“ Ulla Stenderová promluvila tiše, ale s neočekávanou autoritou.

„Je mi jasné, že s vámi budeme muset jet na policejní stanici nebo něco takového, ale byli byste tak laskaví a dopřáli nám chvíli, abychom se vzpamatovali? O samotě.“

Jeppe vstal a zachytil Anettin pohled. Souběžně se vydali ke dveřím, rádi, že mohou opustit dusný pokoj a nepříjemné pocity, které v něm panovaly.

„Počkáme v hale. Dopřejte si dostatek času.“ Žádná z jeho kondolencí se nezdála být vhodná, takže nic dalšího neřekl. Prostě jen zavřel dveře. Poslední, co viděl, než dveře a zárubeň splynuly v jedno, byla štíhlá žena, jež šla ke svému manželovi s otevřenou náručí.

Její otec volá jednou za týden, aby se zeptal, jestli je všechno v pořádku a jestli má dost peněz. Občas mu telefon zvedne. Otec těžko chápe, proč musela jít studovat až do Kodaně, a hlavně proč nestuduje něco pořádného. Dánsky už přece umí. A Aarhus je také velké město. V telefonu zní otec staře.

Trvalo dlouho, než se naučila město znát. Hlavní knihovna stojí naproti synagoze, ulice Store Kannikestræde, po které se město dobře projíždí na kole, i když jedním směrem je to zakázáno, nejlepší zákoutí Královské zahrady, když svítí slunce, jízda přes most Landebro se silným provozem nebezpečně blízko.

Život, po jakém tak toužila, je teď všude kolem ní. I přesto touží víc než kdy dřív.

Tenkrát, když začínala chodit do školy, v průvodu svaté Lucie chodili vždy pátáci. Stávala přitisknutá ke zdi, v ruce mandarin-ku a sledovala, jak kolem ní procházejí v dlouhých bílých šatech. Těšila se, až povyroste. Ale když začala chodit do páté, škola dostala nového ředitele a do budoucna měli v Luciině průvodu nově chodit čtvrtáci. Najednou byla příliš velká. Vždy napřed nebo pozadu, nikdy na pravém místě.

Těší se na věk, kdy konečně bude v centru dění. Kdy nebude stát mimo. Jednoho dne to musí nastat.

KAPITOLA 4

Bohové vědí, že výsledková místnost číslo 6 nebyla žádnou *juni-or suite*, ale právě teď se Jeppemu úřednické prostředí zdálo být mnohem příjemnější než ve všech ohledech zatuchlý pokoj hotelu Phønix, který právě opustili. Christian Stender už se uklidnil a držel manželku za ruku. Bezmyšlenkovitě se pohupoval na židli a tiše si mluvil sám pro sebe. Jeppe opět pocítil neradostné bodnutí, že toho muže nedokáže opravdu politovat. Za normálních okolností, když seděl naproti příbuzným oběti vraždy, by Jeppe potlačil své city, aby nestály v cestě jeho profesionálnímu chování. Ale vůči Christianu Stenderovi necítil nic.

Vešla Anette s dvěma bílými plastovými kelímky sladkého čaje. Jeppe si odkašlal, aby dal najevo, že začnou.

„Chápu, že to pro vás musí být šok. Bohužel vás musíme informovat o pár věcech a také vám položit několik otázek, i když zrovna nyní je to těžké.“ Jeppe vzhlédl a zachytil pohled Ully Stenderové, která několikrát zamrkala.

„Máme to, co považujeme za stoprocentně pozitivní identifikaci, takže... tělo nemusíte identifikovat fyzicky. Pochopitelně můžete Julii naposledy vidět, ale důrazně vám to nedoporučuji. Nevypadá tak, jak ji znáte.“

Ulle Stenderové se při nepříjemných slovech zkroutila tvář, ale přikývla.

„Dále se vás musím zeptat na váš názor ohledně pitvy? Máte nějaké námítky?“

Ulla se zadívala na manžela a zavrtěla hlavou. Otázka byla víceméně formalitou – tělo bude pitváno, i kdyby nesouhlasili.

„Děkuji. Musíme se vás také zeptat, jestli víte, kde se nachází Caroline Boutrupová? Kvůli vyšetřování je to akutní,“ pokračoval Jeppe.

Truchlící otec zavřel oči a pokračoval ve svém vnitřním rozhovoru s vyššími silami, takže odpověděla manželka.

„Julie nikdy nic neřekne, ale od Carolininých rodičů vím, že tenhle týden jela s kamarádkou na kánoe. Někam do Švédska.“ Jeppe posunul přes stůl blok.

„Napište jména rodičů sem. A také bych chtěl jména přátel, spolužáků a další kontakty, které Julie měla v Kodani i doma v Sørvadu. Možná si budeme muset promluvit se všemi, které znala.“

Ulla Stenderová se zamyslela a zapsala pár jmen.

„Musíme vás také požádat, abyste nám řekli, kde jste byli v úterý večer a v noci na dnešek? Jde čistě o rutinu, ptáme se na to všech, kteří mají s případem něco společného.“

„V noci na dnešek?“ Ulla Stenderová na okamžik zvedla oči od bloku a potom psala dál, zatímco odpovídala. „No, to jsme spali na hotelu. Přijeli jsme v úterý – opravdu to bylo teprve včera? – a sešli se s Julií na odpolední kávu v jedné kavárně na náměstí Kongens Nytorv.“ Dala důraz na první slabiku slova *kongens*. „Na středu a čtvrtek měl Christian domluveno několik důležitých schůzek v různých galeriích, ale ty jsme teď zrušili.“

„Nevyšli jste si na drink nebo něco takového?“

„Ne, ne, brzy jsme vstávali, takže jsme se jen prošli podél kanálu Nyhavn a vrátili se do hotelu. Najedli jsme se na pokoji. Myslím, že už v deset jsme šli spát.“

„Jak Julie působila, když jste se s ní potkali?“

„No, jako vždy. Veselá a spokojená. Vyprávěla o škole, na které měla začít. Po většinu času, co jsme byli spolu, visela na tom zatraceném telefonu, ale tak už to dnes chodí.“

„Víme, že je to těžké, ale musíme se o Julii dozvědět co nejvíc. Můžete nám o ní něco říct?“ požádal Jeppe. „Jaká byla? Co ráda dělala a tak podobně?“

Ulla Stenderová se nejistě podívala na manžela, jenž pořád seděl se zavřenýma očima.

„No, Julie je milá a veselá dívka,“ spustila opatrně. „Taková úplně normální, znáte to, milá... mladá. Hodně psala a ráda hrála divadlo.“ Nevlastní matka hledala slova, ale nenašla žádná další, jež by stála za vyslovení.

„Napadá vás někdo, kdo by jí mohl ublížit?“

Ulla Stenderová rozhořčeně zavrtěla hlavou.

„Někdo, kdo by chtěl ublížit vám? Zasáhnout vás pomocí Julie?“
Znovu zavrtěla hlavou.

„Nikdy! Christian měl pochopitelně neshody s partnery a zákazníky a ano, i se zaměstnanci. Nikdy ale nešlo o nic, co by nevyřešilo pár slov nebo hra golfu. A nikoho by přece nenapadlo kvůli něčemu takovému ublížit Julii, ne? To je šílené!“

Jeppe se zahleděl do stolu a dal jí čas, aby se vysmrkala. Anette se opírala o zeď a přerušila mlčení.

„Jak dlouho jste vlastně Julii znala? Kdy jste se vy dva vzali?“ Samozvaný Phillip Marlowe zdejšího ředitelství. Copak si k čertu prostě nemohla sednout?

„Bylo to v březnu 2004. Julie pro nás složila píseň *Krásné jako padající hvězda*. Bylo jí jen devět! Na všechny to velmi zapůsobilo.“

Christian Stender zasténal a dlaněmi si zakryl oči. Jeho manželka nejistě pokračovala.

„Ale Julii byl jen rok, když jsem nastoupila do firmy a rodinu jsem znala vřdycky. Když paní Stenderová, tedy Juliina matka... odešla, no, dostala rakovinu, tak jsme k sobě, jestli to tak mohu říct, našli bližší vztah. A potom, ano, Christian a já jsme se vzali, já... doufám, že mě dnes Julie bere jako matku. Nebo tedy *brala*...“ Ulla Stende-

rová se začala mírně potit na horním rtu a pohrávala si s přívěsky na náhrdelníku, symbolizujícími víru, naději a lásku.

„Kdy umřela Juliina matka?“ Anette neměla v úmyslu pustit Ullu Stenderovou z háčku.

„Irene zemřela v roce 2003, ale už předtím byla velmi dlouho nemocná. Christian byl z návštěv v nemocnici úplně zničený. Byly to strašné časy.“

V neposlední řadě pro Irene, pomyslel si Jeppe. Bylo zřejmé, že Ulla Stenderová je zvyklá obhajovat své manželství. V malém Sørvadu se určitě hodně probíralo, když se pan Stender oženil se svou sekretářkou pět minut poté, co pochoval manželku. Na hedvábné halence s šálem Ully Stenderové se objevily zpocené skvrny. Pohled jí těkal jako dítěti, jež má chuť zalézt pod stůl a přestat si hrát. Jeppe se rozhodl změnit téma a varovně se podíval na Anette.

„Jak dlouho Julie bydlela v Kodani?“

„Jen půl roku. Přestěhovala se sem v březnu, aby se zabydlela v bytě a našla si brigádu, než po prázdninách začne studovat. Po gymnáziu se jen tak poflakovala a nic nedělala. Chvilí pracovala v kavárně, navštívila příbuzné v USA a tak.“

„Byla... znásilněna?“ Otcův hlas náhle prořízl místností. Zněl jako rašple. Vždycky znásilnění, to bylo to nejhorší, co si otec pro svou dceru dokázal představit. Ulla Stenderová na něho v šoku pohlédla.

„Neexistují žádné bezprostřední známky sexuálního napadení.“ Jeppe seděl bez hnutí a během řeči dvojici pozoroval.

„Ale pachatel použil nůž.“ Otec těžce vydechl a znovu svěsil hlavu. „A obávám se, že do ní řezal...“ Jeppe zaregistroval Anettin bodavý pohled, ale ignoroval ho.

„Pachatel do ní řezal, než...“ pokračoval. „Zatím ještě nevíme proč, nebo přesněji jak, ale k jistému násilí došlo ještě před smrtí. Je mi velmi líto, že vám to musím říkat. Pokud máte nějakou představu, co by to mohlo znamenat, je důležité, abyste nám to řekli.“

Ulla Stenderová přitiskla dlaně k ústům a zavrtěla hlavou.

„V Královské nemocnici je pohotovost a můžeme vám nabídnout okamžité krizové poradenství, když budete... Tady mám číslo.“

Christian Stender zvedl hlavu a vykulil oči. Jeho tvář měla stejnou barvu jako stěna za ním. Pak se pozvracel.

Výslech museli ukončit. Christian Stender ležel na pohovce, vedle sebe měl kbelík. Když ale mezi dvěma zvraceními ztratil vědomí, položili ho do stabilizované polohy na podlahu a přivolali sanitku. Jeho manželka rychle lapala po dechu, jako kdyby vyběhla příkré schody. Než zmizela za nosítky s manželovým ochablým tělem a dveře sanitky se zabouchly, Jeppe ji ještě stihl varovat, že si s nimi budou muset zítra opět promluvit.

„Co se s tebou hergot děje?“ řekla Anette, když sanitka odrazila od obrubníku.

„Co tím myslíš?“

„Proč jsi těm chudákům vyprávěl, že pachatel do jejich dcery řezal? To je kruci úplně mimo mísu. Nebýváš takhle necitelný.“

„Musíme přece vědět, jestli to znamená něco konkrétního.“

„Jo, ale ne hned teď, k čertu. Dej jim přece šanci. Nejdřív si musejí uvědomit, že je mrtvá.“

„*Whatever!*“ Jeppe podrážděně kopl směrem ke kamínku a netrefil se.

„Prostě se nechováš jako normálně. Recepční na hotelu si málem nadělal do kalhot. To sakra není nutné.“

„Co se snažíš říct?“

„Uklidni se! Nebýváš tím, kdo takhle ztrácí hlavu. Zapomeň na to!“

Anette se otočila a šla zpátky do budovy. Jeppe zůstal na chvíli stát a díval se za sanitkou, než se vydal za ní.

★

Esther de Laurenti skopla boty a nalila si sklenici červeného vína. Kolem nohou jí poskakovali psi. Dnes si dala syrah z lahve, neměla náladu na krabicové víno. Stojíc u kuchyňského stolu, kabát pořád na sobě, si dopřála hluboký doušek vína, zavřela oči a nechala blažený pocit, aby se rozlil po těle. Ach!

Kristoffer oškrabával u dřezu zeleninu. Když před chvílí přišla domů, zamával jí, ale na návštěvu v nemocnici se nezeptal. Znal ji. Nejdřív se musela uklidnit.

V obývacím pokoji se ztěžka posadila na sedačku. Psi okamžitě vyskočili nahoru, olizovali jí obličej a na kašmírovém kabátě nechávali chlupy. Prostě smůla, ale kabát se přece dal vyčistit, a právě teď potřebovala péči. Byt voněl čerstvě upečeným chlebem, určitě upečeným v hrnci a s čerstvými bylinkami, což bylo něco, s čím Kristoffer momentálně experimentoval. Vzduch byl natolik plný útěchy, až se z toho Esther rozplakala. Je mi těžko u srdce, pomyslela si. To je ten nepřesnější výraz, přesně takhle se cítím. Mlýnský kámen na hrudi. Znovu se napila, poplácala Epistému na sedačce, aby se pes uklidnil, a zaklonila hlavu.

V taxíku cestou domů mluvili v rozhlasových zprávách o vraždě mladé dívky v centru města. Nedokázala pochopit, že jde o její dům, o její nájemnici. Její Julii. Protože to byla Julie, kdo byl zavražděn. Nikdo to zatím neřekl nahlas, ale Esther si tím byla jistá, stejně jako si člověk může být jistý, že německý vlak odjede načas. Řidič ztlumil zvuk a zavrtěl hlavou. Seděla na zadním sedadle a cítila se provinile.

„Dělám jehněčí a teplý salát s rajčaty a fazolkami. Je to tak v pořádku?“ Kristoffer stál v oblouku mezi kuchyní a obývacím pokojem a otíral si ruce do staré utěrky. Díval se mírně dolů vlevo od sebe, jak mívával ve zvyku, když s někým mluvil. Usmála se a kývla směrem k němu.

„To zní dobře, zlato. Díky!“ Znovu zmizel v kuchyni. Slyšela ho, jak rachotí s nějakými pánvemi a nádobím. Blahobyt byl téměř

nesnesitelný. Neměla tady sedět ve vůni jídla a domácího pečiva a cítit se dobře, když dvě patra pod ní došlo k vraždě. Právě dnes by dala přednost setrvání v osamělosti, nadměrnému pití, pláči a probdění celé noci. To by bylo vhodnější.

Napřímila se, takže teď seděla s rovnými zády a nad hlavou kroužila rukama v imaginárním kruhu. Už od dob studií dělala každý den stejná cvičení na prohloubení dechu a věděla, že ji to uklidní. Esther zavřela oči a nechala tělo, aby se uvolnilo. Příval myšlenek ale neustával.

Opravdu to mohla být Julie? Byla milou nájemnicí, klidnější a spíše řádnější než Caroline. Možná nebyla tak krásná, ale byla přitažlivá způsobem, který tak úplně neodpovídal jejímu mládí. V koutku jejího mladého úsměvu rašil vzdor a drzost. Julie byla potlačovaná rebelka. Esther to okamžitě poznala a pocítila obrovskou potřebu vzít ji pod svá křídla a pomoci jí k lepšímu životu, než měla ona sama. Nechtěla jí suplovat matku, ale být jí doprovodnou společnicí; tím, kdo sám dostal od života rány a dokázal jít dál.

Julie často vysedávala na kuchyňském parapetu a mluvila nebo naslouchala, když Esther cvičila stupnice. Párkrát také pomáhala, když Esther pořádala večírek. V takových případech ale málokdy něco řekla, jen utírala talíře a usmívala se, nasávala do sebe hluk a smích jako dobíjecí baterie. Esther vždy považovala tiché lidi za zatraceně nudné, ale s Julií to bylo jiné. Julie byla klidným jezerem plným tajemství a nesmírně zvláštním člověkem.

Kristoffer zapnul mixér, takže Epistème se okamžitě probudil a seskočil ze sedačky. Určitě dělá k jehněčímu přílohu dukkah. Nebo možná pesto? Esther vyprázdnila sklenici a vzpomněla si, jak Julie a Kristoffer stávali v kuchyni a při pár jejích večírcích společně servírovali.

Musí se ho zeptat, jak dobře ji vlastně znal. Bude muset přehodnotit celý svůj projekt. Musí se rozhodnout, jestli policii řekne, že Julii zavraždila.

KAPITOLA 5

Jepe si nacákal vodu do obličeje a podíval se do zrcadla na vykachlíkované stěně toalety. Vypadal unaveně a věděl, že to nezapříčinily pouze úsporné žárovky policejního ředitelství. Výstřední odbarvené vlasy tomu nepomohly, nikdy se neměl Johannešem nechat přemluvit. Možná by to měl celé oholit. Potom by policistu alespoň připomínal. Zrcadlo nad jedním umyvadlem měnilo člověka na mírně protáhlého, ve druhém zase vypadal podivně tlustě. Vždy zapomněl, které zrcadlo dělá co, dokud tam nestál a nemyl si ruce. Dnes se trefil před to protahující, takže připomínal Munchův obraz *Výkřik*. To mu vyhovovalo.

Anette měla pravdu, jeho nálada byla příšerná. Bedra ho bolela a připomínal sám sobě, že nesmí zapomenout zavolat lékaři a poprosit o vystavení dalšího receptu na léky proti bolesti. Zatracený případ. Kruci, takový zatracený případ.

Naposledy pracoval na něčem podobném, co se tomuto případu blížilo, před pěti lety. Šlo o rodinnou tragédii. Zoufalý nešťastný otec zavraždil svou bývalou manželku před očima jejich tří dětí a následně se vraždu pokusil zamaskovat tím, že je všechny zapálil. Tenkrát měl Jepe Theresu, která ho objala, když se pozdě večer vrátil domů. Tehdy mohl sám sebe uklidňovat, že Theresina nesobecká péče se dala obecně chápat jako protiváha negativních rysů lidstva. Teď už si tím nebyl tak jistý.

Letos na Silvestra byla krásnější než kdy dříve. Tak si to alespoň pamatoval teď, aniž by si dokázal vybavit detaily, co měla na sobě.

Něco černého, co se blýskalo jako oči netopýrů v jeskyni. Nebylo to oblečení, co ji zkrásnělo. Byl to odstup, jeho vlastní vzrůstající nejistota, co ji činilo nedosažitelnou. Seděli v taxíku, jeli do centra města, dostatečně včas na silvestrovský projev, a každý se díval ze svého okénka, jak sněží. Seděla půl metru od něho a neviděla jeho srdce ve volném pádu. Zanedbával ji, dobře si to uvědomoval, býval příliš často pryč a příliš zaujatý svou kariérou. Vyhýbal se domácím problémům a neshodám. Ale ona to dělala také. V nastupujícím roce to bude jiné: *Musíš vědět, že nový rok bude pro nás a naši budoucí rodinu rozhodující, dám do toho všechny síly. Teď to vyjde! V mém životě není nic důležitějšího, to přece víš, ne?*

Zdrženlivě se na něho usmála a poplácala ho po ruce jako učitelka, jež chválí nepovedený obrázek. Pak se znovu odvrátila a dál se dívala z okénka. On se také otočil, co mohl dělat jiného, a pozoroval kapky na okénku, které rychlost hnala dozadu.

Od první minuty přenosu silvestrovského projevu z Amalienborgu byl večírek naprosto absurdní. Postával tam s poněkud přeslazenou cavou a díval se na ženu, kterou miloval. Stála tam, byla jeho manželkou, a přece nebyla. Jídlo, rozhovory a další jídlo a víno – nevzpomínal si, jak večírek prožil, ale do doby, než odbila půlnoc, se jí ani jednou nedotkl. Polibek, který mu dala, chutnal po povinnosti a bylo rychle po něm, takže se vlastně ani nepočítal. Věděl, že to skončilo.

Dokonce nebyl ani překvapený, když za ním krátce před jednou přišla s historkou o kamarádce, která je na Silvestra sama a je to pro ni smutné. Chtěla za ní zajet a utěšit ji. Ne, ne, on ať zůstane tady a slaví, ona se za chvíli vrátí. Ostatní se divili, když odcházela, ale byli příliš opilí na to, aby si dělali starosti, a to i poté, co si on vzal kabát a šel za ní. Silvestrovská noc je jako stvořená pro rozhodnutí a úklid v manželských zákoutích.

Sledoval její úzká záda centrem města a připadal si jako herec ve špatném melodramatu. V jednu chvíli se hroutil a zároveň cítil

přival adrenalinu, připravený někoho srazit k zemi. Když zašla do neznámých vrat, o kterých věděl, že kamarádce nepatří, napočítal do desíti a zazvonil. Na zvonku bylo napsáno Niels. Niels. Otevřela bez sebemenší známky lítosti a požádala ho, ať odejde. To bylo nejhorší. Nestyděla se, nelitovala, nedělala si o něj starosti natolik, aby šla s ním. Teď běž pryč, Jeppe! Zmiz! A zavřela dveře.

Šel pěšky celou cestu do ulice Skydebanegade k Johannesovi a Rodrigovi. Zazvonil na ně uprostřed noci. Nechápatí, vyhnatý, zničený. Bydlel na jejich sedačce dva týdny, do práce nahlásil, že je nemocný, a uzavřel se v jeskyni vybudované z dek a utěšování. Johannes a Rodrigo se o něho starali jako o dítě a vyplakali slzy, které on sám nedokázal uronit. Tisíckrát si vypošlechli jeho příběh a podporovali ho, dokud znovu nedokázal vstát a čelit světu.

Všechny její věci a většina jejich společného nábytku byly z vily pryč, když se konečně vrátil domů. Místo domova tam zůstal jen kráter s dírami na stěnách po sundaných policích. Sedačku mu nechala, lehl si na ni. Ležel tam jako houba ve vrstvě smutku, který do sebe nasával. Ležel, dokud se mu nezkřivila záda a nezačaly kazit zuby. Nepamatoval si tu dobu, nevěděl, jak dlouho trvala.

Jednoho dne přišel Johannes a zabouchal na dveře. Když Jeppe neotvíral, rozbil sklepní okénko, postavil Jeppeho na nohy, dostrkal ho do sprchy a uvařil kávu. Jeppe začal opět pracovat. Teď byl srpen. Právě poštou dostal žádost o rozvod. Rozvedený policajt v životní krizi. Klasika.

Jeppe si otřel ruce do tvrdého papírového ručníku a přesunul pohled od zrcadla k odpadkovému koši.

„Takže tvrdíte, že Julie neměla mezi vrstevníky mnoho kamarádů?“ Jeppe ucítil, že mu krkem stoupá potřeba zívnout a efektivně ji potlačil. Byl to dlouhý den plný informací, některé z nich byly životně

důležité, jiné nepodstatné, a právě teď byl příliš unavený na to, aby je rozlišil. V kuchyni Esther de Laurenti změnil pozici na chatrné kavárenské židli u malého jídelního stolu a ve svém zápisníku nalis-toval čistou stránku. Anette vedla poradu na stanici a domluvili se, že se potom sejdou v baru Oscar a celé si to shrnou.

Zrovna nyní se mu hodilo, že byl s Esther de Laurenti o samotě. Drobná žena během jejich rozhovoru stála a myla nádobí kartá-čem s hlavou piráta na rukojeti. Pirátovy ježaté vlasy drhly omastek z mísy. Její reakce na identitu oběti byla kontrolovaná, jako by se jí jen potvrdilo něco, co už dávno věděla a nad čím smutnila.

Esther si z krabice červeného vína, jež se zdála mít stálé místo na kuchyňském stole, dolila do sklenice. S povytaženým obočím mu nabídla, ať se napije s ní. Udělal univerzálně známou kombina-ci vrásky na čele a mávajícího ukazováku, což znamenalo *ne, díky*, a trpělivě čekal. Esther byla lehce opilá a dávala si na čas.

„Byla ten typ dívky, co upřednostňuje kontakt s dospělými. Ne že by se nezajímala o vrstevníky, ale myslím, že ji někdy nudili.“ Když Esther vyslovovala hlásku *s*, zněla dutě, jako by ji vyplivovala, ale jinak svou opilost zvládala dobře.

„Trávila pochopitelně dost času s Caroline a jejím přítelem, ale Julie se nemohla vyhnout tomu být třetí do páru... Našli jste ji? Caroline?“

Jeppe chvíli zvažoval, kolik informací má pustit.

„Její telefon je mimo pokrytí, ale dnes ráno byly ona a její kama-rádka identifikovány v jednom kempu v Bromölle. Použily Caroli-ninu Visa kartu, takže jsme si jistí, že to byly ony. Švédská policie je hledá a pošle je do Kodaně.“

Esther de Laurenti si sama pro sebe pokývla, zjevně se jí ulevilo.

„Narodila jsem se tady, věděl jste to? V tomhle domě. Moji rodiče ho převzali v roce 1952 a v přízemí udělali hospodu. Jmenovala se Pelikán. Matka stála za barem, otec většinou hrával s hosty kuleč-ník. Žádná ochranná výchova, ale byla to zábava. Když matka

musela hospodu zavřít, přišla se rozloučit celá ulice. Otec už byl po smrti a ona sama to nezvládala. Umřela rok nato. Teď už zbývá jen já. Pro mě to není pouze dům...”

Jeppe přikývl a se změnou tématu čekal přesně tak dlouho, aby to nebylo nezdvorné.

„Jaký je ten Daniel? Pochopil jsem, že je také ze Sørvadu, takže on a Julie se museli znát...” Jeppe se teď odmlčel, uprostřed otázky a implikace. Esther de Laurenti to okamžitě pochopila.

„Na to zapomeňte! Daniel je slušný mladík. Kdyby takový jako on byli, když jsem byla mladá.”

Zaklonila hlavu, aby počkala, až poslední kapka ze sklenice steče na jazyk. Když sklenici odstavila, vypadala mírně rozhozená, že je sklenice prázdná. Vzdychna a přehodila si utěrku přes rameno.

„Povězte mi, pane policisto, o co tady k čertu jde? Proč byla moje nájemnice zavražděna v mém domě a proč ztrácíte čas tím, že se vyptáváte mě, která nic neviděla ani neslyšela, místo toho, abyste honil psychopata, který to udělal?”

Výborně, pomyslel si Jeppe. Ti, kteří se naštvou, jsou nejřečnější.

„Kdo je...” zamžoural zbytečně do zápisníku, „... kdo je Kristoffer?” Podle jejího výrazu, který lehce ztuhnul, poznal, že se trefil do černého.

„Kristoffer je můj... můj učitel zpěvu. A přítel. Znáám ho čtyři roky. On je...” Zarazila se, pak se nechápavě zadívala na své od vody svraštělé prsty a hledala dveře, které by mohly zavřít příchod dalších otázek. Bingo!

„Znali se s Julií?” zkoušel.

Na špičce ponožky měla díru, na kterou se oba dívali. V kuchyni se rozhostilo ticho a Jeppe cítil, že Esther hledá správná slova. Po několika trýznivých vteřinách náhle propukla v pláč. Stydl se za ni, ale Esther se slzami, jež jí stékaly po tvářích do vrásek u nosu, nenechala rušit. Vypadala jako někdo, kdo se snadno rozbřečí.

„Musíte pochopit, že Kristoffer je jiný.” Slova najednou proudila

stejně lehce jako slzy. „Myslím tím opravdu jiný, poněkud autistic-ký, samorost, chcete-li. Je introvert a rezervovaný, ale to z něj nedělá nebezpečného, rozumíte?“

Jeppe přikývl, aniž by pochopil o mnoho víc, než pouze její potřebu chránit.

„Je složitý, ale neskutečně chytrý, zázračné umělecké dítě. Jako devatenáctiletý nastoupil na hudební konzervatoř, ale nechal toho, protože raději chtěl dělat vlastní hudbu. Víte vůbec, kolik se tam každý rok hlásí lidí? Je jedinečný. A je stoprocentně spolehlivý, přijde vždycky podle dohody a stará se o mě a psy. Neublížil by ani mouše, slyšíte?“ Čím víc mluvila, tím méně jistě vypadala.

„Znali se s Julií?“ zopakoval. Esther de Laurenti si otřela obličej do rukávu a na chvíli zadržela dech. Pak slova v podstatě vyplivla.

„Jo, k čertu, znali se. Znali se dobře.“

Mladé duchem může napadnout zeptat se ostatních, co by dělali, kdyby věděli, že zítra umřou. Vystoupat na horu, vypít jeden a půl litru Cristalu, najít opuštěnou pláž a líbat ty, které milují, dokud jim nedojde dech. Kdyby se ona dozvěděla, že už se nemá zítra na co těšit, stejně by se pravděpodobně rozhodla jít do knihovny.

Neexistuje žádné jiné místo na světě, kde by se cítila lépe než ve staré čítárně Královské knihovny. Na rozdíl od bezpohlavní šedi Ústřední knihovny byla zdejší čítárna sofistikovaná a krásná. Vysoký strop, obložení z tmavého dřeva, police se schůdky, vitrážová okna a čtecí lampy. Každý psací stůl byl malým ostrovem koncentrace a akademické soběstačnosti. Pokaždé, když sem vstoupila, myslela na Bradavice, ale nikdy by to nikomu neprozradila.

Zamkne svou tašku do skříňky a jako vždy si hraje, že je její vlastní. Jako na americké škole. Lepší než VIP členství nějakého klubu. Tady může prosedět hodiny, listovat v encyklopediích v kožené vazbě a zapisovat si nápady do bloku. Nadcházející studium je vůči knihovně téměř sekundární, nezbytná záminka, aby tu mohla být.

Otec je pořád skeptický, myslí si, že by se měla pustit do něčeho užitečného. Nemusí to být zrovna obchod a účetnictví, jež by mohly vést k získání zaměstnání, ale alespoň cizí jazyk. Nechce být akademičkou, pochopitelně že ne, vždy věděla, že chce psát. Spisovatelka, samozřejmě, ale možná i něco v médiích. Je mladá, má všechnen čas na světě. Čas snít, zamilovat se a cestovat, čas dospět, aniž by zahořkla, zestárnout bez lítosti a nemoci.

Zaparkuje své otlučené dámské kolo do přeplněného stojanu na náměstí Sorena Kierkegaarda a naposledy ve svém příliš krátkém životě se vydá do hlavního vchodu Královské knihovny.